

[Maigaard.]

hæfter mig ved, at den kommitterede for byplansager kategorisk siger, at man ikke kan lave Amagerby 3 på de eksisterende trafik anlæg. Man undersøger nu spørgsmålet i trafikministeriet, og jeg skal ikke beklage, at man undersøger sagen. Jeg spørger bare: hvad er det, man laver? Laver man nye trafik tællinger? Hvad er det, der sker, og hvornår foreligger resultatet?

Det, som efter min mening må være afgørende — det vil jeg godt lægge op til med spørgsmålene — er spørgsmålet om, at offentligheden kommer ind i billedet, at resultaterne bliver lagt frem, og det hænger naturligvis sammen med tidspunktet, hvor beslutningen skal træffes.

Til allersidst — det skal tage et halvt minut — vil jeg sige, at jeg har glædet mig over, at hr. Poul Schlüter i dagbladet B.T. har sagt, at beslutningen om denne sag burde henlægges til det kommende hovedstadsråd, fordi den havde betydning for regionplanen. Derfor lyttede jeg meget spændt til hr. Hans Tofts bemærkninger. Jeg vil gerne spørge hr. Hans Toft, om jeg har forstået ham ret, at hans standpunkt er, at det konservative folkeparti ikke vil tage stilling til Amagerby 3 på det grundlag, vi kender i dag, men er imod planen, så længe grundlaget er, som det er. Vi taler ikke om martet, vi taler om Amagerby 3.

(Kort bemærkning).

Hans Toft: Jeg kan besvare hr. Maigaards spørgsmål med et ja. Vi har ikke taget stilling til Amagerby 3, men kun til martet, og hvad dertil hører af nødvendig bebyggelse.

Flemming Jensen: Det er klart, at dispositionsfrihed er en af forudsætningerne for det kommunale selvstyre. Men man må vel nok have lov at sige på baggrund af en debat som denne, at der må være grænser for selvudfoldelsen.

Selv om vi i Københavnsområdet næsten alene har med meget store kommuneenheder at gøre, kan disse kommuneenheder ikke

leve isoleret fra hinanden. Den ene kommunes dispositioner får helt naturligt betydning for nabokommunerne. Vi kan ikke planlægge for os selv alene. Det erkender kommunerne stort set, og de har givet deres tilslutning til en lang række overordnede planlægningsinitiativer, som de sidste 10-15 år har bragt. Jeg kan blot nævne sådan noget som planen for Køge Bugt-området, der skulle regulere strandudviklingen, og egnsplansekretariatets første etapeplan. Det var den, der først og fremmest pegede på Roskildefingeren som byudviklingsområde. Det er, som om det glemmes en gang imellem. Så vidt mig bekendt har samtlige kommuner i Køge Bugt-området og i Roskildefingeren tilrettelagt deres interne planlægning efter dette mønster.

Københavns kommune har ikke, hvis jeg skal sige det meget nænsomt, vist helt samme forståelse for helhedsprincipperne som de pæne kommuner mod syd og mod vest. Man iværksatte med megen brask og bram i 1964 en planlægning af Vestamagerområdet uden at afvente det, boligministeren kalder en tidkrævende egnsplanlægning. Ganske vist har så Egnspanrådet i vage vendinger og under absolutte forudsætninger konfirmeret en vis boligudvikling i forbindelse med oplægget til regionplanen, men jeg kan ikke helt frigøre mig for fornemmelsen af, at der måske kan have ligget et vist tryk i de millioner, som Københavns kommune har investeret i fremtiden på Vestamager.

Men jeg skal ikke først og fremmest beskæftige mig med Vestamager. Det må slås fast, at der ikke er nogen af de kommuner, hvis problemer jeg her forsøger at pege på, der misunder Københavns kommune et boligbyggeri. Der er ingen af disse kommuner, der ønsker vækst for vækstens egen skyld. Disse udviklingskommuner er bare kommet i den situation, at der er kommet en udvikling, som er startet på initiativ af overordnede planlægningsmyndigheder. Efter denne udvikling har kommunerne indrettet deres planlægning, deres jordpolitik, deres bolig-